

Katrica v spomladi.

La dolgočasna zima je vender le pobrala svoja kopita. Pač je tudi po zimi časih prijetno, ali Katrici je presedala vže čez in čez. Kdo bo vedno tičal za pečjó ali pri peči, kdo bo vedno stopal po tesnej izbi in gledal čmerikave obraze domačih? Tega vsega je bila Katrica sita do grla.

In zdaj se je vsula prelepa spomlad po zemlji. Oj, to je veselje! Kako se Katrici smeje obrazek pod milim nebom, kako jej utriplje srcé v zelenej naravi! Kamor pogleda sama svežest, sama krasota, samo življenje! Oj to so vse druge podobe nego v belej, mrzlej zimi! Zelenje in cvetje se izkušata, vedro nebo se smeje zemlji in gorko solnčice trosi in rosí leskeče se žarke.

In Katrica vidi vse to z očmi, čuje ptičev petje iz grmovja in duha cvetic vonjavo in slast. Košarico drži v roci in tako lahno napravljena stopa čez travnike

in steze. Lasce pa jej preveva južen veterc in hladi vroče solnčne žarke. A sama ne hodi. Zvestega spremljevalca ima. Kodrasti Belinček jej prestriže vse korake in skače in leta, kakor bi bil nór.

Pa glej vrabca! Kdo bi si mislil, da ima Belin tako piko na petelina? Kakor bi trenol, skupaj sta. Katrica še opazila ni, kdaj je zginil Belin za ogrado. Vže sta se spoprijela — petelin in pes. Belin skube petelina, petelin pa Belina. Pa drug drugemu ne prideta do živega. Petelin je bil skoro hujši. Kar prime Belin petelina za rožo. Takrat pa bi se bila huda godila petelinu, da ni pritekla Katrica na pomoč. Belin takój odstopi, ugledavši Katrico. A ne tako petelin. Še precej časa gode po svoje in misliti je bilo, da se še celó Katrice loti. Tako hudih petelinov je pač malo.

Zdajci se Katrica ojunači in zavpije: Ša-ša! A petelin je ne uboga takój. Nekako ponosno zré ná-njo, počasi odhajaje. Belin pa moli jezik tjà v zeleni svet, ves upehan in razjarjen. Hudo je morala Katrica pogledati zdaj petelina, zdaj Belina, da je kaj izdalo. — Le poglej jo, čitatelj! kako hudó se drži!